

ஸ்ரீ :  
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

# நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-334)

Dec (2)/ 2020



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்  
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:  
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:  
திருவே தஞ்சம்  
திருவரங்களே தஞ்சம்  
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்  
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்  
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்  
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:  
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

## உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் .....3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் .....5
3. தத்வ த்ரயம்.....7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....13
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

## லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 154)

61. யோ அஸௌ பிண்டோர்த்வ பாகஸ்தோ வர்ண: காலாநலாபித:

தஹ்யந்தே தேந தைத்யேந்த்ரா லோகாச்சைவ யுகஷ்யே

**பொருள்** - பிண்டத்தின் மேல் பாகத்தில் உள்ளதான காலாநல அக்ஷரமானது ("ர"), தைத்ய அரசர்களையும், அனைத்து லோகங்களையும் யுகத்தின் முடிவில் அழிப்பதாகும்.

62. த்வீதீய சக்தி ஸம்ஸ்தேந த்வக்நிநாக்நிந: ஸமித்யதே

சக்திம் ப்ராணயதி ப்ராண: பூரிதோ அம்ருத தேஜஸா

**பொருள்** - அந்த அக்னியானது எனது இரண்டாவது சக்தியிலிருந்து வெளிப்படும் தேஜஸ்ஸிலிருந்து வருவதாகும். இத்தகைய இரண்டாவது சக்தியே, அமிர்தம் மற்றும் தேஜஸ் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ப்ராணனை ஓங்கி வளர்ப்பதாகும்.

63. இதி பிண்ட ஸ்வரூபம் தே கதிதம் ஸுரபுங்கவ

வ்யாபகை: பஞ்சபி: பிண்டம் கல்பிதம் த்வந்த்ராந்த்ரா

64. வர்மாஸ்த்ராந்தம் ச்ருவாத்யம் ச ஸம்ஜ்ஞா மந்த்ரத்வம்ருச்சதி

வ்யாபகௌ யோஜயேதந்தே பிண்டாத்யோ: ஸோம ஸூர்யோ:

65. அந்தே ஸோம அக்நிகூடஸ்ய ஹி ஏகம் வ்யாபகமாநயேத்

ஆத்யந்த யோகஸ்ததாந்த்யஸ்ய வர்ணஸ்ய வ்யாபகௌ ஸம்ருதௌ

பொருள் - இப்படியாக உனக்கு ஸுதர்சனத்தின் மந்த்ரமாகிய பிண்ட ரூபம் குறித்து உபதேசித்தேன். அதன் ஸம்ஜ்ஞா மந்த்ரமானது, இந்தப் பிண்டமே ஆகும். இந்தப் பிண்டமானது ஐந்து வ்யாபக மந்த்ரங்களை ("ம்") நடுவில் கொண்டதாகவும், தொடக்கத்தில் த்ருவ அக்ஷரத்தெள ("அ") உடையதாகவும், இறுதியில் வர்மம் மற்றும் அஸ்த்ரத்தைக் கொண்டதாகவும் உள்ளது (இது "ஓம் ஸம் ஹம் ஸ்ராம் ரம் ஹும் பட்" என்பதாகும்). பிண்டத்தின் முதற் பகுதியில் உள்ள ஸோமம் மற்றும் ஸூர்ய அக்ஷரங்கள் ("ஸ, ஹ") ஆகிய இரண்டும் வ்யாபகங்களுடன் சேர்க்கப்படவேண்டும் ("ஸம், ஹம்") . அதே போன்று, இறுதியில் உள்ள ஸோமம் மற்றும் அக்னி அக்ஷரங்களில் ("ஸ்ர"), இரண்டும் வ்யாபகங்கள் சேர்க்கப்படவேண்டும் ("ஸ்ராம்").

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்  
... தொடரும்

ஸ்ரீ:  
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 21)

[வஸந்தன் தனது மனதில் எண்ணுவது] விஷம் நிறைந்த அம்புகள் கொண்டவனாக, தனது பாதையை விட்டு அகன்றவனாக, பேராசை நிறைந்தவனாக இந்த மன்மதன் உள்ளான். ஸம்ஸாரத்திற்கு மீண்டும் திரும்புதல் என்பது இல்லாமல் உள்ள பாதையான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் செல்பவர்களுக்கு வழி காண்பிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட குழுவில் நான் உள்ளேன். ஆனாலும், முன்பு பல காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான மன்மதனுடன் கொண்ட ஈடுபாட்டை என்னால் விரைவாக விலக்க இயலாது. (உரத்த குரலில் மன்மதனிடம் கூறுதல்) நண்பனே! மன்மதனே! நீ கூறுவது உண்மையே ஆகும். அரசனாகிய மஹாமோஹனுடைய புகழ் பாடுவதாகவும், விவேகனை அச்சம் கொண்டு ஓட வைப்பதாகவும் உள்ள உனது இந்த விழாவை நான் மங்களகரமாக நடக்கும்படியாகத் தொடங்குகிறேன். நீ காண்பாயாக.

33. சூடாவேல்லித சாருஹல்லகபரவ்யாலம்பி லோலம்பகா:

க்ரீடந்த்யத்ர ஹிரண்மயாநி தகத: ச்ருங்காணி ச்ருங்காரிண:

தந்வங்கீகர யந்த்ர யந்த்ரணகலாதந்த்ர சஷரத்பிஸ்த்ரிகா

கஸ்தூரி பரிவாஹமேதுரமிலத் ஜம்பால லம்பாலகா:

பொருள் - (வஸந்தன் கூறுவது) இன்பங்களை நுகர்கின்ற இளைஞர்கள் தங்களுடைய தலையில் செங்கழுநீர் மலர்களைச் சூடியுள்ளனர். அவற்றில் வண்டுகள் ஆடியபடி உள்ளன. அவர்களுடைய கேசங்கள் அடர்த்தியாக உள்ளன. அந்தக் கேசங்களில், மெல்லிய இடை கொண்ட பெண்கள் தங்கள் கைகளில் வைத்துள்ள பைகளில் நிறைந்துள்ள கஸ்தூரி கலந்த நீர் கொண்டு, பொன்னால்

செய்யப்பட்ட பீச்சாங்குழல் வைத்துத் தெளித்த நீரானது சேறு போன்று  
படிந்துள்ளது.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

## தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்  
(பகுதி - 31)

அசித் ப்ரகரணம்

**அவதாரிகை** - தத்வத்ரயத்தில் தத்வத்ரயமாவது சித்தும், அசித்தும் ஈச்வரனும் என்று உத்தேசித்த க்ரமத்திலே, ப்ரதமம் சிச்சப்த வாச்யனான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ஸ்புடமாக அருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்தரம், அசித் வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை அதிஸ்புடமாக அருளிச்செய்கிறார்.

**விளக்கம்** - தத்வத்ரயத்தில், “தத்வத்ரயம் என்பது சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன்” என்று தான் கருதிய விதத்தில், முதலில் “சித்” என்ற சொல்லால் கூறப்படும் ஆத்மாவின் தன்மைகள் மற்றும் இயல்புகளையும், அவற்றின் சிறப்புகளையும் தெளிவாக இதுவரை அருளிச்செய்தார். தொடர்ந்து, அசித் வஸ்துவின் தன்மை மற்றும் இயல்பின் சிறப்புகளை மிகவும் தெளிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

**77. அசித்து ஜ்ஞாந சூந்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்.**

**அவதாரிகை** - அதில் ப்ரதமத்திலே அசில்லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

**விளக்கம்** - அதில் தொடக்கத்தில், அசித் வஸ்துக்களுடைய லக்ஷணத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - (அசித்து ஜ்ஞாந சூந்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்) என்று. அசித்தாகிறது, சைதந்ய அநாதாரமான வஸ்துவினே. அதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார், “ஜ்ஞாந சூந்யமாய்” என்று. அதைப் பற்றினே ச்ருதி, போக்ய சப்தத்தாலே அசித்தைச் சொல்லிற்று. விகாராஸ்பதமாகையாவது, விகாரத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை. விகாரமாவது, அவஸ்தாந்தராபத்தி; அதாவது சித்ஸ்வரூபம் போலே ஸதைக ரூபமாயிரா தொழிகை.

**விளக்கம்** - “அசித் என்பது ஞானம் அற்றதாகவும், மாற்றத்தின் இருப்பிடமாகவும் உள்ளது” என்கிறார். அசித் என்பது சைதந்யம் அற்றதான அல்லது சைதந்யத்தால் கைவிடப்பட்ட வஸ்து அல்லவோ? இதனையே “ஜ்ஞாந சூந்யமாய் - ஞானம் அற்றதாக” என்கிறார். இதனை உணர்த்துவதற்காக அல்லவோ ச்ருதியானது “போக்யம்” என்ற சொல் மூலம் அசித்தைக் கூறியது? “விகார ஆஸ்பதம்” என்றால் “மாற்றத்திற்கு இருப்பிடம்” என்று பொருள். “விகாரம் - மாற்றம்” என்றால் வேறு ஒரு நிலையை அடைதல் ஆகும். அதாவது, சித் வஸ்துவின் தன்மைகள் போன்று ஒரேவிதமாக இல்லாத தன்மை கொண்டதாகும்.

**78. இது, சுத்தஸத்வமென்றும், மிச்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வசூந்யமென்றும் த்ரிவிதம்.**

**அவதாரிகை** - இப்படி இதினுடைய லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்த வநந்தரம், இவ்வசித் தத்வந்தான் ஸத்வகாதாரமாயும், ஸத்வாதி குண த்ரயாதாரமாயும், ஸத்வாதி குண சூந்யமாயும், மூன்று வகைப்பட்டிக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

**விளக்கம்** - இவ்விதம் அசித் வஸ்துவின் தன்மையை அருளிச்செய்த பின்னர், இந்த அசித் வஸ்துவானது “ஸத்வ குணத்தை மட்டுமே ஆதாரமாகக் கொண்டது, ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டது, ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்களும் இல்லாமல் உள்ளது”, என்பதாக மூன்றுவிதமாக உள்ளதை அருளிச்செய்கிறார்.



**வ்யாக்யானம்** - (இது, சுத்தஸத்வமென்றும், மிசுரஸத்வமென்றும், ஸத்வகுந்யமென்றும் த்ரிவிதம்) என்று.

**விளக்கம்** - அசித் வஸ்துவானது, “ஸத்வகுணம் மட்டுமே கொண்டது, மூன்று குணங்களுடைய கலவையாக உள்ளது, ஸத்வம் போன்ற குணங்கள் இன்றி உள்ளது” என மூன்றுவிதம் ஆகும்.

79. இதில் சுத்தஸத்வமாவது ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் கலசாதே கேவல ஸத்வமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்த ஜநகமாய், கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவல பகவதிச்சையாலே விமாந கோபுர மண்டப ப்ராஸாதாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய், நிரவதிக தேஜோ ரூபமாய், நித்யமுக்தராலும் ஈச்வரனாலும் பரிச்சேதிக்க அரிதாய், அத்யத்புதமா யிருப்பதொன்று.

**அவதாரிகை** - உத்தேசித்த க்ரமத்திலே அசித் த்ரயத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிப்பதாக நினைத்து ப்ரதமம் சுத்தஸத்வத்தின் படியை அருளிச்செய்கிறார் (இதில் சுத்தஸத்வமாவது) என்று தொடங்கி.

**விளக்கம்** - தான் கருதிய முறையில், அசித் வஸ்துக்களுடைய தன்மைகள் மற்றும் இயல்புகளின் சிறப்புகளை வெளிப்படுத்த எண்ணியவராக, முதலில் சுத்தஸத்வத்தின் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - சுத்தஸத்வமென்றது குணாந்தரம் கலசாத ஸத்வகுணத்தையுடையதென்ற படி. அதை அருளிச்செய்கிறார் (ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் கலசாதே கேவல ஸத்வமாய்) என்று. “க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே”, “தமஸஸ்து பாரே”, “தமஸஸ் பரஸ்தாத்”, “பஞ்ச சக்திமயே திவ்யே சுத்தஸத்வே ஸுகாகரே” என்று ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே இப்படி சொல்லாநின்றதிறே.

**விளக்கம்** - சுத்தஸத்வம் என்பது மற்ற இரண்டு குணங்களான ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் கலக்காத, ஸத்வகுணத்தை மட்டுமே கொண்டது என்று பொருள். இதனை “ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் கலசாதே கேவல ஸத்வமாய்” என்று

அருளிச்செய்கிறார். யஜுஷி - சஷ்யந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே - ராஜஸம் கலந்த இந்த லோகங்களைக் காட்டிலும் மேலே உள்ள பரமபதத்தில் - என்றும், புருஷஸூக்தம் - தமஸஸ்து பாரே - தமோ குணம் நிறைந்த இந்த லோகத்திற்கு அப்பால் - என்றும், தைத். (2-11) - பஞ்ச சக்திமயே திவ்யே சுத்தஸத்வே ஸுகாகரே - ஐந்து சக்திகளைத் தனது இயல்பாகக் கொண்டதும், சுகத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளதும், தெய்வீகமானதும், சுத்தஸத்வமாக உள்ளதும் ஆகிய பரமபதம் - என்றும் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் கூறியது காண்க.

**வ்யாக்யானம் - (நித்யமாய்) அதாவது, அநாதி நிதநமாயிருக்கை.** “ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்”, “காலாதீதநாத்யந்தமப்ராக்ருதமசஞ்சலம், ப்ராப்யமர்ச்சி: பதாத் ஸத்பிர்மயி ஸம்ந்யஸ்தமாநஸை:”, “யத் தத் புராணமாகாசம் ஸர்வஸ்மாத் பரமம் த்ருவம், யத் பதம் ப்ராப்ய தத்வஜ்ஞா முச்யந்தே ஸர்வ கில்பிஷை:” என்று இதினுடைய நித்யத்வமும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே சொல்லப்பட்டது.

**விளக்கம் -** அதாவது தொடக்கமும் முடிவும் அற்றதாக, எப்போதுமே உள்ளதாக இருத்தல். தைத். (2-12) - தத் அக்ஷரே பரமே வ்யோமந் - அந்த வஸ்துவானது அழிவற்ற பரமபதத்தில் உள்ளது - என்றும், காலாதீதம் அநாத்யந்தம் அப்ராக்ருதமசஞ்சலம், ப்ராப்யம் அர்ச்சி: பதாத் ஸத்பிர்மயி ஸம்ந்யஸ்தமாநஸை: - எந்த ஒரு பரமபதமானது அனைத்து காலங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதகவும், தொடக்கம் மற்றும் முடிவு அற்றதாகவும், என்னிடம் அசையாத மனதைச் செலுத்தியவர்களால் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அடையப்படுவதாகவும் உள்ளதோ - என்றும், யத் தத் புராணமாகாசம் ஸர்வஸ்மாத் பரமம் த்ருவம், யத் பதம் ப்ராப்ய தத்வஜ்ஞா முச்யந்தே ஸர்வ கில்பிஷை: - எந்த ஒரு பரமபதமானது மிகவும் புராணமாகவும், பரமாகாசம் என்று கூறப்படுவதாகவும், அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகவும், நித்யமாகவும் உள்ளதோ, எதனை அடைந்த தத்வ ஞானிகள் தங்கள் பாபங்கள் அனைத்தையும் விடுகிறார்களோ - என்றும் உள்ள ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளால் இதன் நித்யமாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது.

**வ்யாக்யானம்** - (ஜ்ஞாநாநந்த ஜநகமாய்) சுத்த ஸத்வமாகையாலே ஜ்ஞாநாநந்த ஜநகமாயிருக்குமிநே. ஸத்வம் ஜ்ஞாந ஸுகாவஹமாயிநே இருப்பது; ஆகையிநே “சுத்த ஸத்வே” என்ற அநந்தரத்திலே, “ஸுகாகரே” என்றது.

**விளக்கம்** - (ஜ்ஞாந ஆநந்த ஜநகமாய்) - சுத்தஸத்வமாக உள்ளதால் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றின் பிறப்பிடமாக இருப்பதாகும். ஸத்வ குணமானது ஞானம் மற்றும் ஆனந்தத்தின் இருப்பிடமாக உள்ளதால் அல்லவோ வேதமானது, “சுத்த ஸத்வே” என்ற கூறியதைத் தொடர்ந்து, “ஸுக ஆகரே” என்று கூறியது?

**வ்யாக்யானம்** - (கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவல பகவதிச்சையாலே விமாந கோபுர மண்டப ப்ராஸாதாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய்) அதாவது சேதநன் கர்மாநுகுணமாக இச்சிக்க, அந்த இச்சாநுகுணமாக பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்சதி தத்வமாய்க் கொண்டு பரிணமித்து, சேதநர்க்கு போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களாகிற ப்ரக்ருதி தத்வம் போலன்றிக்கே, ஸ்வபோகார்த்தமாக உண்டான பகவதிச்சையாலே விமாந கோபுராதிரூபேண பரிணமியா நிற்குமென்கை. “தேவாநாம் பூரயோத்யா தஸ்யாம் ஹிரண்மய கோச: | யோ வை தாம் ப்ரஹ்மணோ வேத அம்ருதேநாவ்ருதாம் புரீம்”, “அபராஜிதா பூர்ப்ரஹ்மண:”, “ப்ரஜாபதேஸ் ஸபாம் வேசம்ப்ரபத்யே” என்று ச்ருதியிலேயும் ஸங்க்ரஹேண நித்யவிபூதியிலுண்டான திவ்ய நகர திவ்யாயதநாதிகள் சொல்லப்பட்டது. இதுதன்னை பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில், “திவ்யாவரண சத ஸஹஸ்ராவ்ருதே, திவ்ய கல்பகதரூப சோபிதே, திவ்யோத்யாந சதஸஹஸ்ர கோடி பிராவ்ருதே அதிப்ரமானே, திவ்யாயதநே கஸ்மிம்ச்சித் விசித்ர திவ்ய ரத்நமய திவ்யாஸ்தாந மண்டபே” என்று தொடங்கி விஸ்தரேண அருளிச்செய்தாரிநே.

**விளக்கம்** - (கர்மத்தால் அன்றிக்கே கேவல பகவத் இச்சையாலே விமாந கோபுர மண்டப ப்ராஸாதாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய்) - சேதநன் தனது கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி விருப்பங்கள் கொள்கிறான்; அந்த விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப ப்ரக்ருதியானது, பகவானின் ஸங்கல்பத்தால், இருபத்து நான்கு தத்வங்களாக விரிவடைந்து, சேதநர்களுக்கு “இனிமையாகவும், இன்பத்தை அனுபவிக்க உதவும்

கருவியாகவும், இன்பம் அனுபவிக்கவல்ல இடமாகவும்” உள்ளது. இத்தகைய ப்ரக்ருதி போன்று அல்லாமல், பகவானுடைய இன்ப அனுபவத்திற்காக ஏற்பட்டதான, அவனுடைய விருப்பத்தால் விமானம், கோபுரம் முதலான வடிவங்களில் வெளிப்பட்டு நிற்பதான சுத்தஸத்வம் என்று கருத்து. தேவாநாம் பூரயோத்யா தஸ்யாம் ஹிரண்மய கோச: | யோ வை தாம் ப்ரஹ்மணோ வேத அம்ருதேநாவ்ருதாம் புரீம் - தேவர்களுடைய அந்த நகரமானது அயோத்தி என்று பெயர் கொண்டதாக உள்ளது; அங்கு ஸ்வர்ணமயமாக உள்ள நிதி உள்ளது; எந்த ஒருவன் ப்ரஹ்மத்தின் அமிர்த்தத்தால் சூழப்பட்ட அந்த நகரத்தை அறிகிறானோ - என்றும், அபராஜிதா பூர்ப்ரஹ்மண: - அந்த நகரமானது யாராலும் வெல்லப்பட இயலாதது - என்றும், சாந். (8-14-1) - ப்ரஜாபதேஸ் ஸபாம் வேச்மப்ரபத்யே - அந்த உபாஸகன் ஸபையின் உள்ளே புகுகிறான் - என்றும் உள்ள பல ச்ருதி வாக்கியங்களால், நித்யவியூதியில் காணப்படும் திவ்யமான நகரம் மற்றும் திவ்யமான இடங்கள் குறித்து சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. இதனை பாஷ்யகாரர் தனது ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் - திவ்ய ஆவரண சத ஸஹஸ்ராவ்ருதே, திவ்ய கல்பகதரூப சோபிதே, திவ்ய உத்யாந சதஸஹஸ்ர கோடி பிராவ்ருதே அதிப்ரமானே, திவ்யாயதநே கஸ்மிம்ச்சித் விசித்ர திவ்ய ரத்நமய திவ்ய ஆஸ்தாந மண்டபே - திவ்யமான நூறாயிரம் மதில்களால் சூழப்பட்டும், திவ்யமான கற்பகமரம் கொண்டும், திவ்யமான நூறாயிரம் கோடி நந்தவனங்கள் உள்ளதாகவும், அளவிடப்பட இயலாதபடியும் உள்ள திவ்யமான இடத்தில், விசித்ரமான திவ்ய இரத்தினமயமான உள்ள திருமாமனி மண்டபத்தில் - என்று தொடங்கி விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:  
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த  
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்  
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்  
(பகுதி - 299)

**வ்யாக்யானம்** - (ஞாலமுண்டாய்) “இனிப் பரிஹாரமில்லை” என்னும்படியான ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவுமவனன்றே? பூமியாக ப்ரளயங்கொள்ளிலோ ரக்ஷிக்கையாவது. எல்லார்க்குமுண்டான ஆபத்து ஒருவனுக்கே உண்டானால் உதவலாகாதோ? தந்தாமுடைய ஆபத்து அறிந்து கூப்பிடாதார்க்கோ உதவலாவது? ஆபத்தறிந்து கூப்பிடுவார்க்கு உதவோம் என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டோ? ப்ரளயங்கொண்ட பூமி, தன்னைத்தானே எடுக்க யத்நம் பண்ணுமன்றிறே தந்தாம் கர்மங்களுக்குத் தாந்தாம் பரிஹரித்துக் கொள்ள ப்ராப்தியுள்ளது; ஸம்பந்தமும் ஆபந்நராகையுமன்றோ உனக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டுவது.

**விளக்கம்** - (ஞாலம் உண்டாய்) - “அத்தகைய ஆபத்திற்கு இனி வேறு பரிகாரம் இல்லை” என்று கூறும்படியாக, அனைத்து ஆபத்துக்களிலும் வந்து உதவுபவன் நீ அல்லவோ? காப்பாற்றுதல் என்பது, பூமியானது முழுவதும் ப்ரளயத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டால் மட்டுமே நிகழும் என இருப்பதோ? அனைவருக்கும் ஏற்படும் ஆபத்து ஒருவனுக்கு மட்டுமே உண்டானால் அவனைக் காப்பாற்றக்கூடாதோ? தங்களுடைய ஆபத்து இன்னது என்று அறிந்து அழைக்காதவர்களுக்கு மட்டுமே உதவுதல் என்பது நிகழுமோ? ஆபத்து அறிந்து அழைப்பவர்களுக்கு உதவமாட்டேன் என இருக்கும் விதிமுறை உள்ளதோ? ப்ரளயத்தில் சிக்கிக் கொண்ட பூமியானது தன்னைத் தானே காத்துக் கொள்ள முயற்சி எடுத்தால் மட்டுமே, அவரவர்களுடைய கர்மங்களால் ஏற்படும்

விளைவுகளுக்கு அவரவர்களே பரிகாரம் செய்து கொள்ளும் தகுதி ஏற்படும் அல்லவோ? உன்னுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் மற்றும் ஆபத்தில் உள்ளவர்களாக இருத்தல் ஆகியவை மட்டுமே அல்லவோ நீ காப்பதற்கான தகுதியை ஏற்படுத்துபவையாக உள்ளன?

**வ்யாக்யானம்** - “நாம் உதவும் ஸ்வபாவரானாலும், பேறு இத்தலையாலேயான பின்பு, பேற்றுக்கீடான ஜ்ஞாநம் வேணுங்காணும் உதவும்போது”, என்ன; (ஞானமூர்த்தீ) என்னை நித்யஸம்ஸாரியாக்கிக் கொள்ளுகைக்கு ஈடான அறிவன்றோ என் கையிலுள்ளது? இத்தைக் கழித்து என்னையும் நல்வழி போக்கும் அறிவுள்ளது உன் கையிலேயன்றோ? “ஆமாறொன்றறியேன் நான்”, “ஆமாறறியும் பிரானே”, “நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷந்தே” இத்யாதி; நான் அறிவது ஒன்றுமில்லை, நீ அறியாதது ஒன்றுமில்லை; நான் செய்யவல்லது ஒன்றுமில்லை, நீ செய்யமாட்டாதது ஒன்றுமில்லையானால், ஆர் காரியம் ஆர்க்குப் பரம்? ஒருவனுக்குக் கண் தோற்றாதே, காலும் நடை தாராதேயிருந்தது; ஒருவனுக்குக் கண்ணும் தோற்றிக் காலும் நடை தருவதுமாயிருந்ததானால், ஆர்க்கு ஆர் வழி காட்டிக் கொடுபோவார்? நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான அறிவையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனே!

**விளக்கம்** - இதற்கு ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நாம் எப்போதும் உதவும் இயல்பு கொண்டவன் ஆவேன். ஆனால் அதன் மூலம் கிட்டுகின்ற பேற்றை அடைபவர்களுக்கு, அத்தகைய பேற்றுக்கு ஈடான ஞானம் வேண்டும் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஞானமூர்த்தீ) - என்னை எப்போதும் ஸம்ஸாரியாக வைத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்றதான ஞானம் மட்டுமே என்னிடம் உள்ளது. இதனை விலக்கி, எனக்கு நல்வழி காண்பிக்கின்ற ஞானமானது உன்னிடம் மட்டுமே அல்லவோ உள்ளது? திருவாய்மொழி (4-9-2) - ஆம் ஆறு ஒன்று அறியேன் நான் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-7-8) - ஆம் ஆறு அறியும் பிரானே - என்றும், ஜிதந்தே - நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷந்தே - உன்னால் அறியப்படாதது ஒன்றும் இல்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நான் அறிந்தது ஏதும் இல்லை, நீ அறியாதது ஏதும் இல்லை; நான் செய்யக்கூடியது ஏதும் இல்லை, நீ செய்ய இயலாதது ஏதும் இல்லை. இவ்விதம் உள்ளபோது

யாருடைய செயல்கள் யாருக்கு ஏற்றதாக உள்ளது? ஒருவனுக்குக் கண்களும் தெரியவில்லை மற்றும் கால்களும் சக்தி இன்றி உள்ளன என வைப்போம்; மற்றொருவருக்குக் கண் பார்வையும் உள்ளது, கால்களும் நன்றாக உள்ளன என வைப்போம்; இவ்விதம் உள்ளபோது யார் யாருக்கு வழி காண்பித்துச் செல்வார்கள்? துன்பத்திற்கான காரணம் அறிந்து, அதற்கான பரிகாரம் செய்வதற்குத் தேவையான ஞானம் முழுவதையும் இயல்பாகக் கொண்டவனே!

**வ்யாக்யானம்** - “ஆபத்துக்கு உதவுவனும், அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநமும் உண்டானாலும், ப்ராப்தியுள்ள விஷயங்களிலேயன்றோ உதவுவது”, என்ன; (நாராயணா) இப்படி ரக்ஷிக்க ப்ராப்தனானவனே! இதுதான் சரீரதயா சேஷமென்றிறே இத்தால் சொல்லுகிறது. ஆனால், கேவலம் சரீரமோ சரீரயோ பெறுகைக்கு யத்நிப்பது? உடையவனன்றோ உடைமை பெறுகைக்கு வ்யாபரிப்பான்? (என்று என்று) - இவ்விரட்டிப்புக்குக் கருத்து, நாராயண சப்தத்துக்கு உபாயத்வோபயோகியான வாட்சல்யாதிகளும் உபேயத்வோபயோகியான சேஷித்வாதி குணங்களும் அர்த்தமாகையாலே, அவ்விரண்டியும் பற்றி இவ்விரட்டிப்பு. இனி இவர்தாம் ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக ஒருகால் சொல்லி, “அது கைபுகுந்தது” என்று ஆறியிருக்குமவரல்லரே; நம் உபாயத்தில் வர்த்தமாநம்போலே இதுதான் ப்ரயோஜநமாயிருக்குமே இவர்க்கும். “நமோ நாரணாவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரை”யிறே இதுதான்.

**விளக்கம்** - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நாம் ஆபத்து காலத்தில் உதவுபவனாக உள்ளோம். அவ்விதம் ஆபத்து ஏற்படுவதை அறிந்து உதவுவதற்குத் தகுதியான ஞானம் கொண்டபடியும் உள்ளோம். ஆயினும் நம்முடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே அல்லவோ நம்மால் உதவி செய்ய இயலும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் கூறுகிறார். (நாராயணா) - இவ்விதம் அனைவரையும் காப்பாற்றும்படியான ஸம்பந்தம் உள்ளவனே! ஆனால், “நாராயணா” என்பது ஸம்பந்தத்தைக் கூறுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவை அனைத்தும் உனது சரீரமாக உள்ளதால், இவை அனைத்தும் உனது அடிமை என்பது உணர்த்தப்படுகிறது அல்லவோ? இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “ஆனால் சரீரமானது, அதற்குள் இருக்கின்ற ஆத்மாவையோ அல்லது

ஆத்மாவானது தனக்கு ஒரு சரீரத்தையோ பெற முயலுமா? ஒரு பொருளுக்கு உடைமைக்காரன் அல்லவோ அந்தப் பொருளைப் பெற முயற்சி செய்வான்?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (என்று என்று) - இங்கு ஏன் இரண்டுமுறை “என்று” என உரைத்தார்? உபாயமாக உள்ளதற்கு அவசியமான குணங்களாக உள்ள வாத்தஸல்யம் போன்றவையும், பேறாக இருப்பதற்கு அவசியமான குணங்களான ஸர்வேச்வரத்தன்மை போன்றவையும் என, “நாராயணா” என்னும் சொல்லிற்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் உள்ளதால் இவ்விதம் “என்று” என்பதை இருமுறை கூறுனார். ஆனால் ஒரு பயனை அடைவதற்காக ஒருமுறை உரைத்து, “அதனைப் பெற்றோம்” எனச் சமாதானம் அடைந்து நிற்பவர் அல்லர் இவர் அல்லவோ? உபாயமாக உள்ள வாக்கியமான த்வயத்தில், “ப்ரபத்யே - பற்றுுகிறேன்” என்பது நிகழ்காலத்தில் கூறப்படுவது போன்று இவருக்கு “நாராயணா” என்பது எப்போதும் இனிமையான பயனாக உள்ளது. இதனால்தான் “என்று என்று” என இருமுறை கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். முதல்திருவந்தாதி (95) - நமோ நாரணா என்று ஓவாது உரைக்கும் உரை - என்பது போன்று உள்ளது.

**வ்யாக்யானம்** - (காலந்தோறும்) - ஒரு காலத்தில் இத்தையுஞ்சொல்லி, வேறொரு காலத்திலே “வேறொரு வஸ்து உபாஸ்யம்” என்று அதிலே கால்வாங்குகிறேனோ? (யான் இருந்து) படுவதெல்லாம் பட்டும் நூறே பிராயமாக இருக்கவேணுமோ? குணாதிக விஷயத்தைப் பிரிந்தால் முடியவொட்டாது, “இன்னமும் காணலாமோ?” என்னும் நசை. (கைதலை பூசலிட்டால்) தலையில் கைவைத்தால் மெய்காட்டவேண்டாவோ? தலையில் கை வைத்துக் கூப்பிட்டால் என்னுதல், கையும் தலையுமாக பூசல் மாறாதே ஒருபடியே இருந்தாலும் என்னுதல். (கோலமேனி) ஆசைப்பட்டார்க்கு அன்றாகில் அவ்வடிவு ஆர்க்கு? “பக்தாநாம”ன்றோ? சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாமல் வைப்பாரைப்போலே, வேட்டார்க்கு உதவாத தண்ணீராவதே! “மரதகமணித்தட”மிறே.

**விளக்கம்** - (காலந்தோறும்) - ஒரு நேரத்தில் “நாராயணா” என்று உச்சரித்து, வேறு ஒரு காலகட்டத்தில் “வேறு ஒரு பொருள் உபாஸிக்கத்தக்கது” என்று கூறி, உன்னிடமிருந்து நான் விலகுகிறேனா? (யான் இருந்து) - அனைத்து



துன்பங்களையும் ஓயாமல் அனுபவித்தாலும், ஆயுள் என்பது நுறு ஆண்டுகளாக இருத்தல் வேண்டுமோ? குணங்களால் உயர்ந்த ஒருவனைக் கண்டால், அவனைப் பிரிய இல்லாமல், “மேலும் இவனைக் காண இயலாதோ?”, என்னும்படி உள்ளது. (கைதலை பூசலிட்டால்) - இங்கு மூன்றுவிதமான அர்த்தங்கள் உள்ளன. “தலையில் கை பொருந்தினால்” என்றால் “அஞ்ஜலி செய்தல்” என்று கருத்து. அவ்விதம் செய்தால் திருமேனியைக் காண்பிக்க வேண்டாமோ? அடுத்து, “கைகளைத் தலையில் வைத்து அழைத்தல்” என்று பொருள். அடுத்து, “எப்போதும் அஞ்ஜலி செய்தபடி இருத்தல்” என்பது மூன்றாவது பொருள். (கோலமேனி) - காண விரும்புவர்களுக்குக் காண இயலவில்லை என்றால், இந்த அழகான திருமேனி யாருக்காக உள்ளது? அது, ஜிதந்தே - பக்தாநாம் - பக்தர்களுக்காகவே - உள்ளது அல்லவோ? நன்கு குளிர்ந்த தண்ணீரை தாகம் எடுத்தவர்களுக்கு எட்டாதபடி வைப்பது போன்று, விரும்புவர்களுக்கு உதவாத தண்ணீராக உனது திருமேனி உள்ளதே! ஆனால் அவன் தண்ணீர் ஆவானோ என்பதற்கு, திருவாய்மொழி (10-1-8) - மரகதமணித்தடம் - என்பது காண்க.

**வ்யாக்யானம்** - (காண) கருமுகைமாலை தேடுவார், சூடவன்றிக்கே சும்மாட்டைக் கொள்ளத் தேடுவர்களோ? கிட்டினாலும் “ஸதா பச்யந்தி”யிறே; “காரார்த் திருமேனி காணுமளவு”யிறே இங்கும். “அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக் காண” இத்தனையிறே; “தந்யா பச்யந்தி மே நாதம்” நாடாகக் கொள்ளை கொள்ளாநின்றது கிடீர் என் சரக்கை யென்றாளிறே. (வாராய்) அவ்வடிவைக் காணும்போது என்றும் அத்தலையாலே வரப் பெற இருக்கைபோலே காணும் முறை. காணவென்று ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; வராயென்று ப்ராபகம் சொல்லுகிறது. வருகிறிலை; வாராயென்றால், வளைக்க வொண்ணாதிதே. நீ முறை செய்யப் பார்த்திலையேயாகிலும் என் க்லேசம் தீருமத்தனையே எனக்கு வேண்டுவது. (கூவியும் கொள்ளாயே) முறை கெட அழைத்தாகிலும் கொள்ளுகிறிலை. காலந்தோறும் யான் இருந்து கைதலைபூசலிட்டால் கோலமேனி காணவருகிறிலை; கூவியும் கொள்ளுகிறிலை; அதுக்கு அடி, சீலமில்லாச் சிறியனேலும், செய்வினையோ பெரிதால். நாராயணவென்கையாலே ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; சிறியனென்கையாலே ப்ரத்யகாதம் ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; வாராயென்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று; காணவென்கையாலே பலம்

சொல்லிற்று; செய்வினையோ பெரிதென்கையாலே விரோதி சொல்லிற்று. ஆக, அர்த்தபஞ்சகமும் இதிலே சொல்லிற்று.

**விளக்கம்** - (காண) - கருமுகைமாலையைத் தேடி அலைபவர்கள், அது கிட்டியவுடன் சூடிக் கொள்ள இயல்வார்கள் அல்லாமல், வெறுமனே வைத்திருப்பார்களோ? அது கிட்டினாலும் எப்போதும் அதனை நோக்கியபடி இருப்பார்கள் அல்லவோ? ஆனால் “ஸ்தா பச்யந்தி - பார்த்தபடி இருத்தல்” என்பது பரமபதத்தில் மட்டுமே அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். சிறிய திருமடலில் - காரார் திருமேனியைக் காணும் அளவும் - என்பது இங்கும் உள்ளது. நான்முகன் திருவந்தாதி (39) - அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானை - என்பது அவனைக் காண்பதற்காக அல்லவோ? ஸுந்தரகாண்டம் (25-16) - தந்யா பச்யந்தி மே நாதம் - எனது கணவனாகிய இராமனைப் புண்ணியம் செய்தவர்கள் காண்கிறார்கள் - என்று சீதை கூறுவது காண்க. அதாவது “நாட்டில் உள்ள அனைவராலும் தங்கள் கண்களால் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டவன் எனது கணவன்”, என்கிறாள். (வாராய்) - அவனைக் காணவேண்டும் என்று எண்ணினாலும், அவனாகவே முன்பாக வந்து நிற்கும்போது காண்பதே காண்கின்ற முறையாகும். “காண” என்பதால் பலன் கூறப்பட்டது; “வாராய்” என்பதன் மூலம் உபாயம் கூறப்பட்டது. ஆனால் நீ வருவதில்லை. நீ வரவில்லை என்றால், என்னால் உன்னை நிர்ப்பந்தம் செய்ய இயலாது அல்லவோ? நீ தகுந்த முறையுடன் என் முன்பாக வரவில்லை என்றாலும், எனது துன்பம் நீங்கவேண்டும் என்பது மட்டுமே எனக்குப் போதுமானதாகும். (கூவியும் கொள்ளாயே) - மேலே கூறப்பட்ட முறை தவறி நானாகவே அழைத்தாலும், நீ ஏற்பதில்லை. அனைத்து நேரங்களிலும் நான் எனது கைகளைக் குவித்து, உனக்கு அஞ்ஜலி செய்தபடி இருந்தாலும், நான் உனது கோலமேனி காணும்படியாக நீ வருவதில்லை; என்னையும் உன்னிடம் அழைப்பதில்லை. இதன் காரணம், சீலம் இல்லாத சிறியவன் என்பவனாக நான் உள்ளபோதிலும் எனது பாபங்கள் மிகவும் பெரிதாக உள்ளதால் ஆகும். “நாராயணன்” என்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரத்தன்மையும், “சிறியன்” என்பதன் மூலம் ஜீவாத்மா ஸ்வரூபமும், “வாராய்” என்பதன் மூலம் உபாயமும், “காண” என்பதன் மூலம் பயனும், “செய்வினையோ பெரிது” என்பதன்

மூலம் அவனை அடையத் தடையாக உள்ள விரோதியும் கூறப்பட்டன. ஆக இதன் மூலம் அர்த்தபஞ்சகம் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்  
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 15)

**வ்யாக்யானம்** - (மஹிமாதிசயாந்த ஸீம்தே) ஜ்ஞாநாநுராகங்களுடைய மஹத்தவத்தின் முடிவே எல்லையாயிருக்குமவர்க்கு. மஹிமா - மஹத்தவம். மனுஷ்யானந்தமே தொடங்கி, “தே யே பாதம்” என்கிற க்ரமத்தாலே ஈச்வரானந்தத்திற்கு எல்லையாயிருக்கும் இருப்புப்போலே, இவருக்கும் தத் விஷய ப்ரேமத்துக்கு எல்லையாயிருக்குமிருப்பு. (நாதாய) அஸ்மந்நாதாய. (நாதமுநயே) “இத்தர்சனத்துக்கு நாதனே” என்று “மதுகுதனையன்றி மற்றிலேன்” என்றிருக்கும் மஹாத்மாக்களாலே கொண்டாடப்படுவாராயிற்று. தத்வ ஹிதங்களைத் திருவுள்ளத்திலே கூடுபூரிக்குமவர். “தஸ்மை நம:” என்று அந்வயம். “உபகார ஸம்ருதியாலே அவரை ஆதரித்தீராகில், ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களுக்கு வேண்டாவோ?” என்று பகவதபிப்ராயமாக, அருளிச் செய்கிறார், (அத்ர பரத்ர சாபி) ஸம்ஸாரத்திலும், ப்ராப்யமான நித்யவியூதியிலும். (நித்யம்) நித்யாக்னிஹோத்ரம் போலன்றிக்கே, அனவரதம் என்கை. (யதீய சரணை) என்னை இவ்வவஸ்த்தாபந்நனாக்கிய திருவடிகள். (சரணம்) உபாயோபேயங்கள் இரண்டும். (மதீயம்) பெரியமுதலியார் திருவடிகளாகில் எனக்கு இரண்டுமாயிருக்கும் என்கை. அதாவது ஸம்ஸார தலையிலே பகவானே உபாயமென்று உபதேசித்து, உபாயாத்யவஸாயத்துக்கு அடியான ஸ்வானுக்ரஹத்தாலே பகவத் ப்ராவண்யத்தை விளைத்தும், ப்ராப்யதேசத்திலே சென்றால், நித்யஸூரிகள் கோஷ்டியிலே ப்ரவேசிப்பித்தும், பின்பு நித்யஸூரிகளோபாதி உத்தேச்யமாயிருக்கையாலும் அப்படிச் சொல்லுகிறது.

“அத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீய சரணௌ மதீயம் சரணம், மது ஜிதங்க்ரி ஸரோஜ தத்த்வ ஜ்ஞாநாநு ராக மஹிமாதிசயாந்த ஸீம்நே நாதாய தஸ்மை நாதமுநயே நம:”.

**விளக்கம்** - - (மஹிமாதிசயாந்த ஸீம்நே) - ஞானம் மற்றும் அளவற்ற ப்ரியம் ஆகியவற்றின் மேன்மைக்கு முடிவு என்பதே எல்லையாக உள்ள அவருக்கு. மஹிமா என்றால் மேன்மை அல்லது மஹத்வம். மனித ஆனந்தம் தொடங்கி, தை. (2-8) - தே யே சதம் - நூறு மடங்கு - என்பதான வரிசையில் ஈச்வர ஆனந்தத்திற்கு எல்லையாக உள்ள நிலை போன்று, இவருக்குப் பகவத் விஷயத்தின் மீது உள்ள காதலுக்கு எல்லையாக உள்ள நிலை இருக்கிறது. (நாதாய) - எனக்கு நாதனாக உள்ளவர். (நாதமுநயே) - இந்தத் தர்சனத்திற்கு நாதனே” என்பதாக, திருவாய்மொழி (2-7-6) - மதுசூதனை அன்றி மற்றிலேன் - என்று உள்ளவர்களாகிய மஹாத்மாக்களால் கொண்டாடப்படுவதாக உள்ளவர். தத்வம் மற்றும் நன்மைகள் ஆகியவற்றை எப்போதும் தனது உள்ளத்தில் நிரம்ப வைத்து மகிழ்ந்தபடி உள்ளவர். “தஸ்மை நம:” என்று கூட்டிப் படிக்கவேண்டும். இதனைக் கேட்ட பகவான், “அவர் செய்த உபகாரங்களை மனதில் எண்ணியபடி அவரை வணங்கினீர்கள் என்றாலும், இம்மை மற்றும் மறுமைப்பலன்கள் வேண்டாமோ?”, என்று கேட்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அத்ர பரத்ர சாபி) - ஸம்ஸாரத்திலும், அடையவேண்டிய பேறாக உள்ள பரமபதத்திலும். (நித்யம்) - நித்ய அக்னிஹோத்ரம் போன்று அல்லாமல், எப்போது தொடர்ந்தபடி. (யதீய சரணௌ) - என்னை இந்த நிலைகளில் வைத்த திருவடிகள். (சரணம்) - அடையவேண்டிய பேறு மற்றும் அதனை அடையும்படிச் செய்யும் உபாயம் ஆகிய இரண்டும். (மதீயம்) - நாதமுனிகளுடைய திருவடிகளாக இருந்தால் எனக்கு இரண்டுமாக அவையே இருக்கும். அதாவது, ஸம்ஸாரநிலையில் உள்ளபோது பகவானே உபாயம் என்று கொண்டு, அத்தகைய உபாயத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்க அடிப்படைக் காரணமாக உள்ளதான அனுக்ரஹத்தால், பகவான் மீது எல்லையற்ற காதலை ஏற்படுத்தியும்; அங்கு சென்றால் நித்யஸூரிகளுடைய கோஷ்டியில் கலக்கும்படியாகச் செய்தும்; பின்னர் நித்யஸூரிகள் போன்று உள்ளதாலும் இவ்விதம் கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம் ...தொடரும்